

[Axel Møller.]

Maade end det, vi har stillet, idet der staar i dette subsidiære Forslag, at der skal gives de gamle Underretssagførere Ret til at føre Benævnelsen Landsretssagførere, hvis de havde ført 3 Sager inden 1929. Det vil deraf ses, at ogsaa i Retsplejeudvalget har der været Tilslutning til den Tanke, at man skulde gøre en Forskel mellem de Underretssagførere, der havde benyttet deres Adgang til at møde for Landsretten, og dem, der ikke havde det.

Med disse Ord skal jeg tillade mig atter at opfordre ærede Medlemmer til at stemme for det af Flertallet stillede Ændringsforslag under Nr. 3.

Vagn Bro: Den ærede Ordfører omtalte Retsplejeudvalgets Stilling og forklarede, at der deri var 8 Stemmer for Forslaget, medens 5 Medlemmer stemte imod, og 3 svarede: Stemmer ikke, men at det ikke var for det Forslag, der stilles nu. Nej, men det var for det Forslag, som bl. a. jeg har udtrykt min Sympati med, og som en Del af mit Parti støtter, nemlig Forslaget om, at de alle faar denne Adgang.

Endvidere vil jeg gerne gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører om et Punkt, som øjensynlig hørte til dem, hvor han slog stærkest, nemlig med Hensyn til Statistikken for de paagældende Sagførere. Der er mange Overretssagførere og ogsaa adskillige Landsretssagførere, som meget sjælden møder for Retten, som kun tager de Sager, som de maaske endog bliver presset til at tage af en meget betydelig Klient, der siger: her ønsker vi netop, at De med den Erfaring, De har, skal møde op. De paagældende Sagførere ønsker ellers ikke at møde i Retten. Derfor siger jeg: det afgørende er, at de, naar de har den juridiske Ret til at møde, ogsaa for Omverdenen staar som dem, der har denne Ret.

Knud Hansen: Naar den ærede Ordfører Hr. Pürschel talte om, at de, der er blevet kasseret ved en Prøve, godt kan fortsætte, maa jeg sige, at i hvert Tilfælde i Almindelighed bliver Forholdet dette, at det kommer til at staa i Bladene, hvad Resultatet bliver af en Prøve. Naar Resultatet bliver, at en Sagfører ikke bestaar,

tror jeg ikke, det er sandsynligt, at han vil faa ret mange flere Sager at føre for Landsretten.

Den højtærede Minister sagde, at Forslaget kan ikke vedtages i den Form, som det har nu. Jeg kan ikke indse, hvorfor det ikke skulde kunne blive det; men hvis den højtærede Minister mener, at der burde have været foretaget en eller anden Ændring, kan jeg ikke forstaa, hvorfor den højtærede Minister, da der jo har været konfereret med ham om dette Spørgsmaal, ikke har bidraget til, at Forslaget fik en Skikkelse, han mente, det kunde beholde.

Naar det nu bliver gjort gældende af den ærede Ordfører, at der var 5 Medlemmer i Retsplejeudvalget, der stemte imod, og at 3 svarede: Stemmer ikke, medens 1 var fraværende, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der foreligger her en Skrivelse fra et Medlem, aabenbart det Medlem, der var fraværende. Det er Overretssagfører Stampe fra Aarhus, og han skriver:

„men har man een Gang givet dem denne Ret“ — altsaa Sagførerne —

„forekommer det mig at være en naturlig Konsekvens og et simpelt Retfærdighedskrav“, at de paagældende ogsaa bør have Ret til at benytte ensartet Betegnelse. Dette synes jeg er en meget afgørende Udtalelse.

Jeg vil endnu en Gang anbefale Ændringsforslaget.

Ordføreren (Pürschel): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Knud Hansen, at Udfaldet af Prøver for Landsretten meddeles ikke i Almindelighed i Bladene, og der er intet som helst, der tyder paa, at Hr. Stampe var det Medlem, der var fraværende.

Til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro kan jeg nøjes med at sige, at der er Forskel paa „ikke at procedere“ og paa dette „ikke at procedere“ og saa komme og kræve Rettigheder i Kraft af, at man procederer.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 (se Tillæg B.) vedtoges med 73 Stemmer mod 51.